

Vulturii nu prind muște

Viața este o frumusețe pavoazăată cu spini. Cine nu învață să-i înlăture are parte de suferința înțepăturilor lor, întrucât adaptarea nu înseamnă suportarea situației, ci STRĂDUINȚA pentru ieșirea de sub apăsarea neplăcerilor (morale sau fizice). Lucrul acesta îl știau străbunii noștri romani. De aceea, adulau gloria. La rândul său, creștinismul ne învață să fim buni și iertători cu ceilalți, dar nu cu propriile greșeli. Altfel, ne-ar mai cere izbăvirea? Rostul ei este îndreptarea și continuarea vieții pe calea cea bună și nu repetarea faptelor eronate. Dacă la romani gloria era considerată mai valoroasă ca averea, împlinirea creștină constituie cuprinderea întregii ființe umane de harul învățaturii divine, țintă atinsă numai de cei înzestrați cu forța și capacitatea detașării de elementul trăirii lumești. Fericirea supremă, reprezentând nivelul situat în preajma Divinului, nu este accesibilă oricui. Prin urmare, intervine stratificarea, care determină ierarhizarea fericirii după meritul revelației și purificării, obținut în conformitate cu alte reguli decât legile naturale. Din acest punct de vedere, omul – fiind dependent de natură – se situează pe treapta cea mai de jos, însă, prin străduință, poate urca alte trepte. Străduința devine, astfel, cheia în stare a deschide ușa faptelor strălucite, capabile să impresioneze atât ființa umană, cât și Creatorul ei. De aici, se naște și tendința recunoașterii meritelor prin slăvire și creșterea dorinței de a tânji după asemenea rezultate.

Glorificarea înalță sufletul celui vrednic de stimă în preajma Divinității, fixându-i un loc bine definit pe scara aprecierii. Merituosul se detașează de starea semenilor, pătrunzând în sfera valorii. Devine model și scop al acțiunii conștiente, activând intensitatea tensiunii sufletești a curajoșilor de a-l urma. Dar și pizma lașilor, neputincioșilor și leneșilor, lipsiți de ambiția demnității încercării autodepășirii situației existențiale obișnuite.

Pentru străbunii romani, succesul constituia cununa de briliante așezată pe vârful tuturor preocupărilor, indiferent că era vorba de organizarea petrecerilor sau administrarea și extinderea imperiului. Orice reușită năștea aprecieri vizibile, prin laude și festin sărbătoresc. Nimeni nu putea fi cetățean adevărat al Romei, dacă nu se lăsa cuprins de febra triumfului acțiunilor întreprinse, cum nici lumea dacilor nu ar fi respectat pe cel temător în luptă.

Dar gloriei nu i se pot alătura trufia și îngâmfarea. Pe lângă păcatul egoismului, intervine decadența spirituală. Gloriosul, omul reușitei, trebuie să fie exemplu, nu motiv de excitație sufletească negativă. Faptele sale pot stârni dorința depășirii numai dacă li se adaugă modestia și smerenia.

Biblia ne învață că preocuparea pentru învingerea greutăților este poruncă divină; „...împărăția cerurilor se ia prin străduință și cei ce se silesc pun mâna pe ea” (Matei

11-12). Binele revelat ajută binele pământean în sensul determinării gândirii umane să perceapă corect realitatea și să împingă omul să acționeze cu respect față de **Reguli**, îndepărtându-se de răul distrugător. Scuza neștiinței devine acuza ignoranței și viziunii superficiale privind ordinea lucrurilor în viață. Totodată, constituie și lașă încrâncenare în nepuțință, care înseamnă o capitulare anterioară luptei, atitudine specifică robului, ce se consideră oricând și dinainte învins. Reprezintă, în același timp, și manifestarea primitivismului spiritual, specific ființei strict dependente de natură, care a învățat numai să i se ofere și nu să-și ia ceea ce i se cuvine. Cerșetorul, fiind handicapat fizic și mintal, așteaptă cu răbdare mila în scopul supraviețuirii, pe când leneșul „*voiește doar a o specula*”. D’ăia ajunge sclav! El nu se frământă pentru destinul său, ci se **valetă**. Nemeritul devine greșeala încăpățănării, prin refuz conștient de a schimba condiția neconvenabilă cu alta mulțumitoare. Asta înseamnă că rugăciunea, neînsoțită de fapte reale, este goală, fără folos. Dumnezeu ajută, nu face pomană! Ajutorul este suplimentul forței, sprijinul celui care se străduiește și nu așteaptă cu mâinile în sân! Suferința provenită din lene, nepăsare și lipsa implicării directe în aflarea adevărului se transformă în păcat, pe care Dumnezeu refuză a-l lua asupra-și în scopul ușurării poverii lumești, dar îl și osândește prin blestem fără scăpare. Porunca divină e clară și fără echivoc! Bunătatea, chiar nemărginită, nu înseamnă tolerarea neascultării! Omul trăiește pe pământ. Dincolo, fiind altceva (raiul sau iadul), înțelesul lui „*SE SILESC*” nu poate avea alt sens decât preocuparea pentru îndepărtarea răului. Rezultă că unicul criteriu al stabilirii locului cuvenit sufletului în urma părăsirii corpului omenesc rămâne tot vrednicia recunoscută în viața pământeană.

Meritul departajează și națiunile: unele, dominate de cultul evaluării sinelui funcție de reușită, capabile să-și transforme radical condiția propriei vieți, și altele, în stare abia de încropire a unci cârpeli a ei. Viitorul primelor se așază la capătul unui drum pavat cu împliniri, iar al celorlalte rămâne incert.

Imboldul către acțiuni și gândiri novatoare înobilează izbânda cu nestematele satisfacțiilor, iar lipsa lui încremenește sufletul în suferință și nevolnicie. Preocuparea pentru succes conduce la rang de stăpân, în timp ce absența acesteia atrage robia. Simțul și pasiunea depășirii obstacolului ridică spiritul și formează mentalitatea de-a trăi în în scopul realizării unui lucru important și nu invers: faci ceva ca să trăiești. Culmea reușitei este gloria, iar stăruința pentru atingerea ei constituie meritul ce dă dreptul la recunoașterea demnității. Altfel, sclavul tot sclav rămâne. Neavând voința ieșirii singur din marasmul condiției sale, va primi lovituri de bici ca să înainteze.

Uitându-se către cer, oamenii au fost tulburați de plutirea măiastră a vulturilor, undeva cu mult mai sus decât era în stare a o face orice altă pasăre. Zborul lor, întruchipând perfecțiunea, stimula năzuința spre desăvârșire. Uimiți și încântați sufletește, oamenii și-au închipuit că ar putea reprezenta începutul nemărginirii. Ceva nu numai grandios, dar și miraculos, provenit din forța unor puteri magice, izvorâtă din afara capacității lor de a înțelege legea așezării lucrurilor.

Comparând între ele actele omenești, s-a constatat existența unui amestec de fapte mărețe cu altele ne semnificative ori chiar stupide. Observând că acțiunile mai estuoase sunt puține față de cele mărunte, oamenii le-au asemuit cu zborul vulturilor. Cei capabili de realizarea lor au fost slăviți și respectați, s-a considerat că sunt înzestrați cu puteri deosebite. Ca și vulturii. De aici, reprezentarea vulturului, în diverse forme și scheme emblematice, capătă sensul simbolizării nu numai a puterii, ci și a onoarei, demnității, prestigiului și autorității morale. Blazonul cu vulturul desenat pe el obligă pe cel îndrituit să-l poarte (ori să-l urmeze) la atitudine onorabilă, indiferent de împrejurări. Oblăduirea, identificându-se cu slăbiciunea, nu-și găsește nici locul, nici rostul, deoarece **rangul se merită, nu se cerșește**. Meritul nu se obține accidental, prin noroc, întâmplare sau moștenire. El reprezintă prețuire acceptată în unda vibrațiilor ce tulbură sufletul și înseninează mintea, asemenea plutirii vulturilor în văzduh.

Funcția publică, indiferent de nivel, pe lângă utilitate socială, constituie rang, al cărui blazon cade în noroiul banalului, dacă ocupantul ei nu se bucură de stima celor pe care îi reprezintă. Iar aceasta depinde numai de măsura împlinirii speranțelor oamenilor și nu de justificările frumos ornate, care descalifică și dezonorează. Gesturile, atitudinea și preocupările reprezentanților publici orientează societatea spre mărire ori decadență. Gândirea novatoare, însoțită de morala acțiunilor întreprinse, înobilează cu aura demnității și dă drept la recunoașterea locului onorabil de stăpân al propriului destin, pe când apucăturile prefăcătoriei nuanțează calitatea de slugă, ce va fi așezată totdeauna la masa servitorilor.

O dată cu intrarea în noul secol și mileniu, dorim afilierea la valorile civilizației occidentale. Invitația la clubul NATO și UE se poate transforma în povară, din onoare, dacă nu înțelegem, la timp și corect, semnificațiile ei. Când te așezi la masă alături de oameni selecți, te porți civilizată și respectuos. Nu plescăi, nu-ți scobești nasul și măselele și te abții să faci pârț, oricât te-ar durea burta. Competiția pentru câștigarea demnității se deosebește de întrecerea la fugă. Ca și înțelepciunea. Nu contează volumul sau valoarea cunoștințelor, ci modul lor de utilizare. „*Vulturul nu prinde muște*” – spuneau românii. Poate se gândeau să nu strice măreția zborului înalt prin coborârea în stratul de bălegar unde viețuiesc ele.

Cum intrăm în Europa? Cerșind în genunchi o pavăză improvizată în calea vicisitudinilor istoriei, punându-ne viitorul „*supt vremi*”, sau articulăm o construcție națională durabilă și demnă de recunoaștere, în lume, a meritelor proprii?

Cu structuri de interese sfidătoare prin afișarea nerușinată a luxului provenit din hoții întreprinse sub înalte oblăduiri, suprapuse unor acțiuni de perpetuare a umilinței în sărăcie a majorității populației, riscăm să zacem în mlaștina decăderii morale, însoțită de absența orizontului pentru generațiile viitoare. Lipsa de scrupule și cinismul conducătorilor privind dreptatea omului simplu slăbește capacitatea apărării contra brutalității profitorilor dispuși la confiscarea identității naționale și încremenește mentalul colectiv în marasmul supraviețuirii. Dominată de abuzurile „*baronilor*” de partid, România are toate șansele să fie în UE o țară oligarhic marginalizată, unde surogatul democratic, împlinind nevoia de stabilitate a Occidentului, transformă vulturii heraldicii noastre în biete stăncuțe gureșe și ciufulite, obligate să-și caute hrana scurmând gunoaiele altora. Atunci, degeaba ne vom aminti de vulturi. Și, mai ales, că nu prind muște!

Gheorghe RUSU

Închinare preotului

Dumitru Bălașa

Peste timp

*Din amintirile unui
învățăcel*

La „*Nenea Bălașa*”, după ce a venit din Război, mergeam în grădina cu prune și mere și pere.

Era singura grădină unde nu ne era frică de nimeni.

Atunci l-am văzut în haine preoțești. Minunata doamnă a sa nu ne-a alungat niciodată, ba, câteodată, ne mai dădea și câte o felie de cozonac. Un timp... Pentru că, după aceea, au venit vremuri de îngheț pentru toți. Înghețând și el în decembrie finală.

Părintele a fost arestat ca legionar, iar noi, neștiutorii, geaba mai mergeam să ne învețe chirilica, așa cum ne promisese.

De aici încolo, vremurile au fost triste, parcă mai sărace ca niciodată și, mai ales, cu acea apăsare simțită și de prunci și de vrăbii (care mai aveau ce ciuguli printre găinile tot mai puține). Peste timp, după obișnuința cititorului acelei MAXIMA DOGMA, DOKIANA, trecerea părintelui (poate în împărății pelascigiene), dacă Domniei Sale i s-ar fi potrivit, nouă, mărunților săi învățăcei, ne-a căzut ca un cutremur...

La pomenirea de șase luni, parcă și soarele se încălzise în vișinata și bucatele de sub brazii străjuitori ai casei lumești (și părintești), sub oblăduirea cuvioșilor preoți Nicolae State-Burluși, Ion Marinescu, alături de Costea Marinoiu, Felix Sima, Dumitru Panu, Mihai Sporiș...

Dumitru RAICIU